

Εγερτήριο - Κωνσταντίνου Μουλαγιάννη

Άνθρωποι, γρηγορείτε και μη καθεύδετε,
τυλιγμένοι νωχελικώς στο έρεβος της συγχύσεως,
που ξοδεύει τις ελπίδες σας στη ματαιότητα της ύλης
και κατατρώγει ανηλεώς το ζωηφόρο πνεύμα.
Αποβάλλετε τη θανατερή πλάνη της ασωτίας
και αποχτήστε τη σωτήρια γνώση της αλήθειας,
που θα σας ελευθερώσει από το φόβο της φθοράς,
για να γευθείτε την πανδαισία της αθανασίας.
Κι αν είναι η πάλη αβάσταγη, αλλήλους αγαπάτε!

Ανοίχτε, οι άορατες πύλες του ουρανού,
κι ας απλωθούν ολόλαμπρες οι κλίμακες της αρετής,
ν' αναρριχηθούν σ' αυτές τα ρωμαλέα πνεύματα
και αδράξουν το φως της γνώσεως του καλού και του κακού,
που ο πυρφόρος άγγελος επιτηδείως προσφέρει,
προτού ο αφέντης ήλιος χαθεί στα κάτεργα του απείρου!

Κι οι τροπαιούχοι νικητές λαμπαδηφόροι
ας ανεγείρουν περικαλλείς ναούς αγνής λατρείας
και ακαδημίες αγλαείς σοφίας θεϊκής,
να διδαχθούν τα πέρατα και αγαλλιόσουν
από το φωτοβόλο σκίρτημα λυτρώσεως αιωνίου.
Και θα 'ναι ιερός ο κότινος της αειθαλούς ελιάς,
που θα στεφανώνει ευκλεώς την ψυχική γαλήνη!

Τότες και όλοι οι μελωδοί του σύμπαντος, αδελφωμένοι
και με αέρινα φτερά του νου και της ψυχής,
ας αναπέμψουν θείες υμνωδίες στο φωτοδότη λογισμό
με σάλπιγγες αγγελικές και θριαμβικούς παιάνες,
διαλαλώντας την ευφροσύνη της τέλειαρ αρμονίας!

Κι εσείς θεοί των θρησκείων του γένους των ανθρώπων,
που επιμελώς καλύπτεστε στη βέβηλη φαντασία του,
αποδυθείτε την εγκόσμια στολή της δικής του επινοήσεως
και περιβληθείτε την ευλαβή εσθήτα της αγαθοσύνης,
ελεήμονες και ειρηνευτές, άξιοι μυσταγωγικής λατρείας,
τέλειοι και όμοιοι, όλοι Ένας και Κύριος της Δημιουργίας!

Νοσταλγία του Νοέμβρη - Δημήτρη Χριστακόπουλου

Νοέμβρης και με τη βροχή σ' αναπολώ
κι η μοναξιά αυτή την ώρα μεγαλώνει
από τις τόσες αναμνήσεις σου αντλώ
μονάχα πόνο που τα βράδια με πληγώνει.

Γυμνά κλαριά και φύλλα κίτρινα στη γη
και στο σχοινί να στάζουν δυο σταγόνες
την άδεια θλίψη τους ως μέσα στην ψυχή
προχτές χωρίσαμε, πώς πέρασαν αιώνες;

Το γέλιο σου κρυστάλλινο αντηχεί
στην κάμαρα τη μελαγχολική και κρύα
και ξαναζωντανεύει γύρω καθετί
δικά σου ενθύμια και μια φωτογραφία.

Σ' ένα ολόλευκο καράβι ήσουν μπροστά
μες στη ματιά του πόθου σου η αρμύρα
ένα ταξίδι η καρδιά σου μου χρωστά
και μian αγάπη έξω από τη μοίρα.

Δεν ξέρω αν τα μάτια μου αντικρίζεις
τα μαύρα μάτια του παιδιού μας σαν κοιτάς,
αν στα τραγούδια π' αγαπήσαμε δακρύζεις
και στα παλιά με νοσταλγία με ζητάς.

Το ρέκβιεμ μιας αγάπης - Βασίλη Μαυρογιάννη

Ασάλευτα τα μάτια μου κοιτάνε τον γκρεμό
τα κύματα της θάλασσας χτυπάνε μανιασμένα
και της αγάπης τ' όνειρο δεν έχει γυρισμό
μες στην ψυχή μου πέθαναν όλα τ' αγαπημένα.

Πόσο σκοτείνιασαν ξανά τα δειλινά τ' Απρίλη!
Του Μάη οι μέρες γίνανε μαύρες χωρίς λουλούδια
σβήστηκε το χαμόγελο απ' τα ξερά μου χείλη
μέσα μου ακούω απόμακρα λυπητερά τραγούδια.

Χάθηκες τόσο απρόσμενα. Δεν είσαι πουθενά.
Ψάχνω στα μαύρα σύννεφα να φτιάξω τη μορφή σου
και μες στο κλάμα της βροχής μήπως βρεθείς ξανά
για ν' ακουμπήσω πάνω σου μήπως και ξεψυχήσω.

Γκρεμισμένες γυναίκες - Δημήτρη Γιαννακού

Όλες της Νέδουσας θρυλούν και μολογούν οι κρήνες,
πως μόνο αν στερέψουνε, θα ξεχαστούν Εκείνες...
Κρήνες που το καθάριο τους... θα στέλνουνε δροσάτο,
αείρυτο και ιερό, της λευτεριάς μαντάτο:

Διαβάτη πέ' στους άντρες τους, πες τους για την πρεπείά τους...
προίκα πως την αφήσανε, να δώσουν στα παιδιά τους.
Ακόμα μ' όλα τ' αγαθά, ψέμα θωρούν τη ζήση.
Τη ζήση δίχως Λευτεριά είχαν καλά μετρήσει.

Το νου τους δεν επαίδευαν άλλοι συλλογισμοί·
ένοιωθαν πως γεννήθηκαν για κείνη τη στιγμή.
Αδείλιαστες πηδούσανε μες στο γκρεμό με βιά
για να γκρεμοτσακίσουνε τη σκιάχτρα τη σκλαβιά!

Άδικα, απ' το αίμα τους δεν πήγε ούτε στάλα,
μόν' έσμιξε με τ' άχραντα σε κρουσταλλένια γυάλα,
να πίνουν απ' τ' αμόλυντο, που είναι μόνο ένα,
οι μούσες «απ' τ' αθάνατο κρασί του εικοσιένα»!

Διαβάτη πε' στον ισχυρό κ' αιμοσταγή Μπραήμη,
πες του πως αναστήθηκε... κι αυτό δεν είναι φήμη,
κι αναζητά εκδίκηση για τετρακόσια χρόνια
και πως θα ρίξει της τουρκιάς όλη την καταφρόνια!

Η κόρη π' αναδύθηκε απ' του γκρεμού τα βάθη,
μ' εσθήτα ολοπόρφυρη στο χέρι της τη σπάθη,
καβάλα στο περήφανο και τ' άγριό της άτι,
ζητά απ' όλους τους ρωμιούς θυσία υπερτάτη!...

Και ανεμίζει λάβαρο, που τ' άλικό του... στάζει,
η αναστημένη Λευτεριά. Για λευτεριά προστάζει,
στήνοντας φανερό σχολειό μ' εκείές πρωτοδασκάλες
μνημόσυνο στο Ζάλογγο και στις Χορηγοσκάλες!..

Στον Κωστή Παλαμά - Μανώλη Λυκάκη

Σε γύρεψα, ω ποιητή, με τ' άγιο καλαμάρι,
που μέσα του ανάδευε άχραντη η λαλιά σου,
όψη Αγίου θύμιζε και μόνο η θωριά σου,
σε βρήκα στα γυρίσματα του στίχου και την χάρη.

Άγρυπνος στα ξορκίσματα της πίκρας μου να βγει,
ανήμπορος ακούμπησα στο χάος της ψυχής σου,
όμηρος εθελούσια της αύρας της γραφής σου
που λεύτερο με άφηνε στην πρώτη ροδαυγή.

Στα μάτια μου διαβαίνουν οι φωτεινοί σου σίχοι
γαλήνιοι στα ποιήματα τα βράδια μου τα μόνα,
ιέριες π' ανάβουνε δάδες στον Παρθενώνα,
ω, σεις αξίες της ζωής στοιχήματα στην τύχη.

Εκεί στις λιμνοθάλασσας κάποιο ρυχό βυθό
με τους καημούς σου συντροφιά στο ήρεμο ακρογιάλι,
ίδια κι εμένα η μοίρα μου κι εγώ δεν γνώρισ' άλλη,
φίλησα την σελίδα σου πριν αποκοιμηθώ.

Το τραγούδι της αγάπης - Ζαχαρούλας Γαϊτανάκη

Της Αγάπης το τραγούδι
οι καρδιές μας το γνωρίζουν,
είναι λίγα όμως τα χείλη
που το σιγοψιθυρίζουν.

Σ' έναν κόσμο που υποφέρει
και δεν βρίσκει τη γαλήνη,
που λαοί λιμοκτονούνε
και δεν έχουνε ειρήνη...

Που παιδάκια σε κοιτάνε
με τα μάτια λυπημένα
κι άλλα σπίτι επιστρέφουν
από πλήξη κουρασμένα...

Το τραγούδι της Αγάπης
αν και όλοι το γνωρίζουν
λίγα όμως είν' τα χείλη
που το σιγοψιθυρίζουν.

Γιατί ο πόνος και το δάκρυ
δεν αφήνει να χαρούμε,
της Αγάπης το τραγούδι
μέσα απ' την καρδιά να πούμε.